

Forfatter: Udrag fra Sphinxen

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 70.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366652224/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

ham som Konge, og han gjenkjendte ikke den skønne Cordulas Aand i dette forterende Blik, som syntes at hæve ham til en svimmel Høide, der tillige bragde ham til at grue for sig selv. Men det var dog Cordulas Aasyn, det var hendes liflige Stemme, og i den prægtige Dronningdragt, med de glødende Kinder, og det elskovsfunklende Liv i hvert Blik, syntes hun ham endnu langt uimodstaaeligere henvende, end tilførn. Det var som hun lovede ham en langt virkeligere og haandgribeligere Lyksalighed nu, end med det ellers blege gaadefulde Aasyn, der altid havde sat ham i en underlig ahnelserfuld Stemning, og bragt ham til at betragte sig selv som en Gaade, sit Liv som en Drom, og sin Elskede som et overjordisk Væsen og en ubegribelig Sphinx. »Ja skønne Cordula – raabte han – bliv min Dronning, og jeg har Mod til hvad det skal være – det koste hvad det vil, det koste Liv, det koste Blod –»

»Ja Blod vil det koste – svarede den Skønne – men hverken dit eller mit. Du er født til den Krone, du nu bærer; sværg at lyde mig iblinde og den skal vordé din.»

»Uimodstaaelige!» – raabte Arnold og vilde synke i hendes Arme; men pludselig grebet af en uvilkaarlig Rædsel, standsede han og slog et Kors for sit Bryst. Idetsamme hørte han en Stemme bag ved sig, som raabte: »tag Jer iagt, eders Høihed, lad Jer ikke andengang skuffe! det er jo Satans Oldemoder, I der vil omfavne; skal hun dandse til Helvede med Nogen her, saa er det med mig.» I samme Øieblik saac han den gale Fangefoged styrte i Armene paa den Skønne, og nu syntes han, at hendes Ansigt pludselig forvandlede sig og blev gammelt og rynket. Han foer forferdet tilbage og saac nu den gamle Fangefoged dandse lystig hen ad Gulvet med den fortykte Sælgekjærling fra Hamborg. Salen løb rundt med den forferdede Arnold, og han tabte baade Septer og Krone. Han tumlede ført, som iblinde, og vidste ikke hvor han var, til han endelig følte, at En holdt ham ved Haanden og hørte en velbekjendt Stemme, som sagde: »det var et slemt Stykke Vei, nu ere vi over det Værste; men havde jeg ikke været gesvindt, havde De for mistet baade Hat og Stok Hr Arnold.» Det var Floristan, som rakte ham Hatten og den velbekjendte Stok med Sphinxen, som han nu længe ikke havde tænkt paa. Pagen fortalte tilige, at de nu vare paa Vei til den skønne Cordula, og vare lykkeligen slupne ud af den falske Prindsesse Goldins forhexede Slo.

»Hør nu, Floristan – sagde Arnold, efter at han længe havde gaaet